Altijd aan

PIETER VERELST

In het hoofd van Pieter Verelst is het altijd druk

Liv Laveyne
Gezien op 18 maart 2026
Concertstudio Kortrijk

“Vroeger noemden ze me gewoon een druk kind.” Cabaretier Pieter Verelst heeft ADHD, maar wat heb je aan zo’n label? In ‘Altijd aan’ duik je mee in zijn hoofd. Verelst is niet alleen een splinterbom aan gedachten maar ook op het podium vonkt en wervelt hij. Een belevenis zonder weerga!

18 MAART 2026

Is het lef of domweg een kamikazeactie? Om als cabaretier in het diepe West-Vlaanderen een show te beginnen met een meezinglied? Pieter Verelst doet het met het Kortrijkse publiek. Reageert dat in eerste instantie stug, in het anderhalf uur dat volgt sleurt hij de toeschouwers helemaal mee in zijn kronkelende brein en laat hen verbouwereerd achter.

Veelpotige flipperkast

Verelst is misschien nog geen klinkende naam bij het brede (comedy)publiek. Daarvoor is de Kempenaar wellicht teveel geaard in het cabaret, terwijl de *comedy* in Vlaanderen toch nog altijd meer *stand-up* gericht is. Of is het omdat hij (vooralsnog) niet opduikt in allerhande entertainmentprogramma's? Of, en dat is het misschien het meest plausibele, omdat hij liever als een dolle flipperkast alle hoeken en kanten verkent dan via de rechte lijn te scoren?

Verelst heeft als komiek een eigen stijl die flirt met het Nederlandse cabaret en de Vlaamse zin voor het absurde, maar is van veel markten thuis. Hij acteert ook in theater (o.a. 'Varkensstal' bij Malpertuis) of film (o.a. 'Heysel 85') en hij spreekt tekenfilms in ('Hoe tem je een draak' of de eekhoorn in 'Ice Age'). Nog veelpotiger toont hij zich in zijn nieuwe - inmiddels vierde - show. Verelst is komiek, maar ook zanger, pianist, goochelaar, jodelaar, musicalster, beatboxer, geluidjesmaker en hartstilstandfaker. *Faut le faire*.

Ook nu weer trekt Verelst alle registers open, maar deze keer dient die overdaad het thema ten volle.

Zijn eerdere shows gingen soms wat alle kanten op. Hij leek soms zichzelf uit de weg te gaan, als hij al niet te veel wou uitpakken - kijk eens wat ik kan! Ook nu weer trekt Verelst alle registers open, maar deze keer dient die overdaad het thema ten volle. Omdat dit is wat hij is: een rusteloze geest en dito lichaam. Altijd aan.

De meeste comedians toonden zich vroeger liefst als harde bolsters met blanke pit die mikten op de hoge bomen, het gore grut of het alledaagse huis-keuken-en-kind-gebeuren om het zwarte beest in zichzelf niet in de ogen te kijken. Sinds psychische kwetsbaarheid in Vlaanderen uit het taboehokje gekomen is, durven onze *comedians* ook meer aan introspectie doen, en hun (psychische) kwetsuren tonen met shows over *burn-outs* en depressies (Steven Mahieu, Jens Dendoncker), rouwverwerking (Veerle Malschaert), angst -en dwangstoornissen (William Boeva), hoogbegaafdheid (Bas Birker), autisme (Mario De Koninck) of - zoals Verelst nu - over ADHD.

Kronkelwegjes

Verelst start zijn verhaal of beter, *poogt* zijn verhaal te starten - want er is altijd wel iets dat hem afleidt – hoe hij op weg gaat naar de psychiater om er de diagnose van ADHD te krijgen. Zijn vriendin heeft erop aangedrongen om zich toch eens te laten testen, want zo kan het niet verder. Met hen. Met hem. "Vroeger werd ik door mijn ouders gewoon een druk kind genoemd", zegt hij. Nu wordt hij een label opgeplakt volgens het DSM-handboek (het diagnosehandboek van psychische aandoeningen, waar overigens steeds meer kritiek op komt) en in een hokje vastgezet.

Hij is als een Duracell-konijn waarvan de batterijen nooit lijken leeg te lopen.

Ook het decor is een gesloten box die zich ontvouwt tot een straatperspectief met aan de einder de deur van de psychiater. De weg ernaar toe is echter bezaaid met hindernissen, omleidingen en vooral gedachtekronkels. Het is een gekende verteltruc waar veel *comedian*s, zoals Wim Helsen, ook in grossieren, maar niettemin verrast Verelst hier. Hij belandt onderweg in een auto-ongeluk,

op een rommelmarkt, creëert een biotoop met krekels en wandelende takken… en loopt - wanneer zelfs de verbeeldingswereld van het podium te klein en verstikkend voelt - heel de theaterzaal rond én uit met een loopje waarmee hij de ‘Ministry of Silly Walks’ van John Cleese naar de kroon steekt.

Zo trekt hij zijn publiek helemaal mee in zijn hoofd. Hij overrompelt hen: plant Belgische vlagjes op kale koppen, strijkt hier iemand over de haren en daar soms tegenin, springt van en op het podium. Hij is als een Duracell-konijn waarvan de batterijen nooit lijken leeg te lopen, maar hij tovert nog meer uit zijn hoed. Letterlijk dan, want Verelst ging voor deze show ook in de leer bij de goochelaar Luc Poppe (House of Mysteries/Mystery Lab).

Het kind een naam geven

Maar dan… wanneer Verelst achter zijn piano gaat zitten, dan ontstaat er plots een heel andere magie: in de lichtstraal van de spot voel je plots focus en rust. Met het ontroerende nummer ‘Nu ben ik hier (en nu weer daar)’ vat Verelst perfect samen wat ADHD is. In dat nummer zet hij zich even niet af tegen zijn conditie, maar omarmt hij ‘het zijn wat het is’. Geen flipperkast, maar even zacht wiegend van hier naar daar. Het is zalf op de ziel, op een wonde waarvan hij even later bijna terloops zegt: “Ze zeggen dat ik veel ben, maar ik voel me vaak te weinig.” Veel tijd om dat te laten indalen geeft hij zijn publiek niet, want meteen gaat hij weer loos.

Je gaat de zaal uit met het gevoel zelf een mentale work-out te hebben meegedaan.

Een grandioze finale is ons deel. Geen pluim op de hoed voor hem, maar in dit geval een halve bloementuin op zijn kop. *Less is more* is de les die artiesten steeds weer op het hart gedrukt krijgen, maar hier is meer écht meer. En dat doet deugd: in tijden van crisis laat hij de rijkdom van de verbeelding leven, in tijden van contemplatie en gemekker over vertraging laat hij alle toeters en bellen afgaan.

Verelst gunt je een inkijk in zijn hoofd. Maar je gaat de zaal uit met het gevoel ook zelf een mentale work-out te hebben meegedaan. Vermoeiend in zekere zin, maar vooral ongemeen boeiend. Want noem het druk kind niet ADHD’er, noem hem liever Avonturier, Doordenker en Huppelde Dromer.